

Forsøg paa Undringer kun ville føre til Forhaling og Forhindringer, der i Virkeligheden ville være det Samme som en Forkastelse af Loven.

Tfcherning: Den Banskellighed, som den ærede Minister fandt i § 4, fordi han meente, at det ikke var klart nok, at den omhandlede Commission kun skulde kontrollere, om Pengemidlerne fik den lovbundne Anvendelse, uden at den skulde trænge ind i hvert enkelt Tilfælde og undersøge, om det stillede sig paa en for Kassen tilstrækkelig ansvarlig Maade, vil, dersom det er Banskelligheden, kunne lade sig rette. Den kunde allerede være rettet ved Undringsforslag fra den ærede Minister; saa deri kan Banskelligheden ikke ligge. Den ærede Minister krævede den fulde Ansvarlighed og den fulde Handlefrihed for sig. Den Ansvarlighed, som mød ham eller nogensomhelst anden Minister fornuftigviis her kunde gjøres gjældende, er kun den, at Midlerne ikke ere blevne forvorte, men om der har været anvendt lidt Mere i den ene Retning, eller endog meget Mere, end i den anden (lad os forudsætte, at de to første Paragrapher vare antagne uden denne sidste), det vil man ikke kunne bringe Ministeren til at svare for. Ja, den ærede Minister vil maaskee sige, der er altid den parlamentariske Ansvarlighed, og den kan man gjøre gjældende; men lad os spørge os selv, om ikke denne Art Ansvarlighed, saalænge Staten staaer i denne Halvdannelsetilstand, hvori den staaer, forsvinder i en meget væsentlig Grad —, og er ikke den ærede Minister selv langt bedre støttet ved at have en saadan Controlcommission, der til enhver Tid kan afgjøre det tvivlsomme Punkt, end naar han ikke har den. Jeg holder mig overbevist om, at den ærede Minister ved nærmere Betragtning vil finde, at han her skyder bort fra sig et nyttigt og vigtigt Redskab. Naar den ærede Minister siger, at han i dette Tilfælde har været nødt til at omtale sin Personlighed, og at han troer, at man vil indrømme, at han efter sin Optræden i den forbigangne Tid ikke giver Anledning til Frygt for, at han let skal lade sig rokke bort fra det, som han anseer for at være sin Pligt og til enhver Tid rig-

tigt, saa kan jeg indrømme den ærede Minister enhver Ting i denne Henseende; men vi staae, hvad Udførelsen af Loven angaaer, ikke overfor Ministeren, men maaskee overfor et ukjendt Ministerium. Derfor er det vigtigt, hvor det kan skee, og hvor det ikke er absolut nødvendigt at blive staaende ved Tillid til den enkelte eller de enkelte Personligheder, at binde ved Lov. Er det altsaa muligt, uden virkelig at staae Loven og dens Udøvelse, at blive staaende ved visse bindende anordnende Bestemmelser, saa troer jeg, at ogsaa det ligger i Regjeringens og Ministerens sande Interesse. Jo mere Anvendelsen frigives til fuldkommen fri Raadighed, desto mere vil man forsøge, isald man ikke kan rokke Ministeren i hans Overbeviisning, at rokke Ministeren selv, og da have alle de Nærmeste en øieblikkelig Indskydelse, som de Hjernerestaaende ikke kunne komme til at tage Deel i. Den Fare er bestandig tilstede, naar Sagen ligger saa aldeles nøgen som her. Dersom den ærede Minister var kommen til anden Behandling, eller mellem første og anden Behandling, og havde bragt en kongelig Anordning, som gav et Regulativ for den nye Kasse, forsaavidt som Loven kommer frem, og for dens Forretningsorden, saa havde jeg, og jeg troer Andre med mig, været meget mere roligere; thi skjøndt jeg meget vel veed, at ogsaa derved kan rokkes, uden at Lovgivningsmagtens Mellemkomst bliver krævet, saa veed jeg, at der derved skal rokkes ved Noget, som ikke er givet af en enkelt Mand, men af Regjeringen paa Tro og Love, og det kommer man ikke let til. Nu derimod staae vi ligeoverfor en fuldkommen Uvidenhed fra Ministerens Side om, hvad han vil gjøre, om hvordan Regulativet skal være, og hvilken Hensigten er med Anvendelsen af Midlerne. Vidste den ærede Minister det selv, saa var der ingen Grund for ham til at skjule det, og er der Grund for ham til at skjule det, skjøndt han veed det, saa er der ingen Grund til at stole paa, at hans Hensigt stemmer med vor. Har han den Overtydning, at hans Hensigt stemmer med vor, saa læg den for os, og bliver den ikke lagt for os, saa er det, fordi han har den Overbeviisning, at, lægges den for os i den Skikkelse, hvori han vil bringe den til Udfø-